

הפרוסים מעריצים את צה"ל ואינם מבינים את גיוס הבנות

צבא ברלי שיפשוך

מאת אורי אבנרי -

מה תהיה דמותו של הצבא הגרמני החדש? האם יהיה המשך לצבאו של היטלר? האם יגרום למזחמת-עולם שלישית?

אורי אבנרי היה העתונאי הישראלי הראשון שניתן לו לבקר באופן חופשי במחנות הצבא הגרמני, לחזות באימוניו ולהיות נוכח בשיחותיו הפנימיות. הוא שוחח עם מעצבי דמותו של הצבא החדש והתוכח עמם על דעותיהם. להלן הדו"ח הממצה הראשון על צבא זה, כפי שהוא נראה בעיני חייל-מיזואים ישראלי.

ב שער עומד זקיף במדים האפורים, חבוש קובע-פלדה. הוא מצדע לי בתנועה חדה, מפנה אותי לחדר-המשמר. שם יושב רב-טוראי. לידו משמיע הרדיו מנגינת-ג'אז עליונה. על הקיר תלויה מודעה של משרד-הבטחון: "הפכנו חילים, אך לא חדלנו להיות אזרחים!" כל זה אינו דומה לצבא גרמני, כפי שהתרגל העולם לראותו בסרטי הוליווד. טוראי מצוחצח נלחה אל. הוא רק בן 18, לא היה בנוער ההיטלראי. אנו עוברים רחבה גדולה, פונים לבנין הענק, בו שוכן המטה. בדרך עובר על פנינו רב-טוראי. המלחה שלי מצדע בהתלהבות. מדוע? לפי התקן הוא חייב להצדיע רק למפקד ישרי. אך הסוראי אינו דוגל בתקן. "כך אנחנו רגילים", הוא עונה לשאלתי. הבעיה מספר אחד של צבא הרפובליקה הפדרלית הגרמנית: הפיקוד העליון רוצה ברפורמות מרחיקות-לכת, אך לאנשי השורה קשה להתרגל להשקפת-העולם הצבאית החדשה.

***

צבא-אברירם לגנרל

ב יתהספר לקצינים של צבא-היבשה, היחיד בכל גרמניה, שוכן בחלק הצפוני של העיר האנובר, בקסרקטין שנבנה עוד בימי הקיסר. זהו מערך של כמה בנייני-ענק אדירים. בניגוד לצה"ל, אין הצבא הגרמני שוכן כמעט במחנות, כי האדמה במדינה כולה מעובדת, ואינו מעוניין כי הצבא יתפוס שטחים נרחבים. בבית-הספר כילו שורת אחריה של תקופת-מעבר. כי עתה מתקיים בו הקורס האחרון של צבא המתנדבים - 160 פרחי-קצונה. אשר 139 מהם שרתו במלחמת-העולם ו-103 מהם נשואים. הגיל הממוצע הוא 30, הקשיש ביותר בן 36. בעוד כמה שבועות ישתנה הכל. הצבא יקלוט את המגוייסיים החדשים, צעירים בני 19 וחצי, בני נור אחר ועולם אחר. בוגרי בית-הספר התיכון, בעלי תעודת-בגרות, שיימצאו ראויים לקצונה, יצטרכו לעבור או תהליך של שלוש שנים: שנה אחת בחיל, כמפקדי-כיתות, שנה אחת בבית-הספר לקצינים, שנה שלישית בקורס מקצועי של החיל שלהם. רק אז יהיו סגני-משנה.

כיום התהליך פשוט יותר. הצוערים יהיו רק חצי שנה בבית-הספר, יתפכו מיד לסגני-משנה. כך מסביר לי הגנרל. אלוף היינץ גודקה, בן 52, דומה מאד למרשל סיטו. הוא גבוה, פניו אדומים, מדי מפוררים. מצחית. כובעו מקושטת בעיטורי זהב. ככל קציני הבונדסר (צבא הברית) הוא הצטרף בשעתו לצבא הרפובליקה הדימאריה (הרייכסר המפורסם). בסוף מלחמת-העולם היה ראש המטה של הצבא הששית בקרב-הכיתור הנורא של צירקאסי וכה לצבא-האברירם. עתה, אחרי עשר שנות עבודה פרטית, חזר לצבא. הוא אדיב, ענייני מאד, זקוף מאד. את כפפותיו הוא מסיר רק כדי ללחוץ את ידי.

***

מה זה "נתיבי-אש"?

ע ל הלוח רשום המבנה של גדוד חי"ר בצבא הסובייטי. לפני הלוח עומד רביסרן, חייל קרבי אופייני. מולו יושבים כתריסר צוערים, איש איש ליד שולחנו. כל אחד מהם עונד את שמו המודפס על כיס מעילו. השעור מוקדש לטאקטיקה של חיל-הרגלים. הרביסרן מסביר, שואל שאלות. הנושאל קם, עובר לדום, עונה בקול רם ותקיף. נוכחותו של הגנרל, המלחה אותי, מחשמלת את האווירה. אבל השעור ענייני מאד. כי פרחי-קצינים אלה אינם עוסקים בתיאוריה אפורה. כמעט כולם היו חיילים קרביים בחזית הרוסית, והם יודעים היטב על מה הם מדברים. תוך כדי שיהיה מצטיירת תמונה ברורה של הקרב. בחזית זו אין קרוב. החזית היא סידרה של מוצבים, וביניהם פוזרים קני-התנגדות. מערב העמדות מצויר על גבי הלוח עם שלל סמלים, המסמלים את סוגי הנשק השונים.

"מהו הכוח התופס מוצב, הסמל שולק?"
"ממחלקה עד גודל!"
"מי רשאי לצאת על הנסיגה ממוצבו?"
"רק מסקן האוגדה!"

היכן רגיל הצבא האדום להתקיף? נכון, בתפרים, בין יחידה אחת לשניה. על כן, מה אנחנו עושים? נכון, אנחנו נציב יחידה מיוחדת להגנה על התפר. הצבא האדום אינו מתקיף לעולם ללא סיוע שריון. מה נובע מזה? נכון, יש תמיד זכות קדימה לנשק האנטי-טנקי.
"מה ההבדל בין מכה נגדית והתקפה נגדית, רב-טוראי שניידרמן?"
"המכה הנגדית היא תנועת-רפלקס אוטומטית. אחרי שהאוייב כבש את המוצב שלי, אני אוסף את כל שרירי כוחותי ועולה עליו מיד, ללא תוכנית. ואילו ההתקפה הנגדית היא פעולה של הפיקוד הבונה יותר, העורך תוכנית ומפעיל את העתודות."
"מה עושים נהגי המכוניות אחרי שהובילו את היחידות למקורב המוצבים, רס"ר מילר?"
"הם מצטרפים ללוחמים."
"חיוך עדין. ומשאירים את מכוניותיהם ללא משמר, רס"ר מילר? לא, מי יודע תשובה אחרת? רב-סמל בלאנק"

הם חופרים בורות כדי שהמכוניות יהיו מתחת לפני האדמה. אהריכך הם נערכים להגנה היקפית על המכוניות, למקרה שהאוייב פורץ את הקו. במקרה זה הופכים נהגי המכוניות לקן-התנגדות נוסף.
נכון, איך מבחינים בכך שהאוייב מתכוונן להתקפה? הוא פותח בהפגזה כבדה. לא, זה מאוחר מדי. אגב, מה אופייני להפגזה הסובייטית? נכון, נתיב האש.
מה זה נתיב-אש? ובכן, בשעה שהוא מפגין את העמדות שלנו, הוא משאיר רצועה צרה, ברוחב 150 מטר, חופשית מהפגזה. ברצועה זו יתקיף, אולם מי שהיה בחזית יודע שקשה מאד להבחין בזמן ההפגזה איפה נמצא נתיב-אש זה.
"ובכן, איך מבחינים בהתקרבות ההתקפה? טוב, אגלה לכם. לפתע מתחילים להופיע מטוסי אויבי בוודים, בשעות בלתי-רגילות, ללא מטרה ברורה. הם מצלמים את השטח. חוץ מזה מתחילים פגזים בודדים ליפול בשטח שלנו, לעתים מוזמנות. פירושי-הדבר שהאוייב הביא סוללות חדשות ומטח את תותחיו. אחד האדונים רוצה להוסיף משהו מתוך נסיונו האישי בחזית הרוסית?"

***

קרב רוסבאך על גבי הלוח

ב אחד האולמות הפמוכים עוסקת מחלקה אחת בתורת המלחמה. המרצה הוא רביסרן ממושקף, היסטוריון במקצועו האזרחי. הצוערים קופצים לדום בהיכניס בלחית הגנרל, חוזרים לשעור. הנושא כרע: הקרב על רוסבאך, בנובמבר 1757, בו הנחיל פרידריך הגדול, מלך פרוסיה, מפלה ניצחת לצבא הצרפתי-האוסטרי המאוחד. התלמידים

הנחיל המחמה הכי מה של הא מתמוסס מה ו מה ו נכון: של מה מה צרו החברות נב. עי הח כחולים, זוהי גרמני, אחרת, כאן הג הבריטי, להתחיל הסרן הסרן ביחסי חטיבות מה אמברגו כחיילים, מה הקונ, מה ישנם, נכון, האחרת בארץ, רק פנו

NEIN!

24 מבין כל רבבת צעירים גרמניים הם סרבני מלחמה, המשוחזרים מגיוס בהתאם בהפגנתו נגד הגיוס, אומרות הכרזות: במלחמת-העולם הראשונה נהרגו 7,200,000 במלחמת-העולם השנייה נהרגו 55,000,000 איש. הכרזה באמצע אומרת: "משאימתן טוב מציחצוח ח